

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 861/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou, Komenského 10E, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Diana Hrončeková, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 55/2014 z 1. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 55/2014 z 1. apríla 2015 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100308/1/307363/2013 z 27. júna 2013, ktorým bolo podľa § 74 ods. 4 v nadväznosti na § 165b ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Žilina (ďalej len „správca dane“) č. 9511401/5/1387049/2013/Zam z 12. apríla 2013 (ďalej len „rozhodnutie správcu dane z 12. apríla 2013“), ktorým mu bol vyrubený podľa § 68 ods. 5 v nadväznosti na § 165b ods. 1 daňového poriadku rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2005 v sume 35 992,09 €.

Krajský súd o podanej žalobe rozhodol rozsudkom č. k. 20 S 101/2013-60 z 15. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ uvádza, že v konaní krajského súdu a najvyššieho súdu namietal nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu a postupu, ktorý jeho rozhodnutiu predchádzal. Domnieva sa, že v týchto konaniach bola porušená zásada vyjadrená v čl. 2 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že správca dane vydal svoje rozhodnutie podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku v nadväznosti na § 165b ods. 1, podľa ktorého „*daňové konanie začaté podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov*

a o zmenách v sústave územných finančných orgánov sa dokončí podľa zákona č. 563/2009 Z. z. “.

Sťažovateľ pre úplnosť k veci uvádza, že krajský súd skorším rozsudkom č. k. 21 S 29/2008-167 z 1. februára 2012 zrušil rozhodnutie finančného riaditeľstva, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa voči dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Dolný Kubín č. 657/230/43294/07/Pav z 26. novembra 2007 (ďalej len „dodatočný platobný výmer z 26. novembra 2007“), ktorým mu bol vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie 2005 v sume 35 992,09 €. Sťažovateľ uvádza, že krajský súd toto svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, pretože nebol upovedomený o dátume vykonania výsluchu svedkov – manželov [REDAKOVANÉ], ktorých tvrdenia boli rozhodné vo veci. Uvedeným konaním mu nebolo umožnené klásť svedkom otázky pri ústnom pojednávaní a ani nemal možnosť sa vyjadriť ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby boli v protokole uvedené jeho vyjadrenia k nim. Najvyšší súd vtedy rozsudkom sp. zn. 3 Sžf 19/2012 z 9. októbra 2012 rozsudok krajského súdu č. k. 21 S 29/2008-167 z 1. februára 2012 potvrdil.

Následne finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 1100308/1/1254216/2012 zo 6. novembra 2012 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva zo 6. novembra 2012“) zrušilo dodatočný platobný výmer z 26. novembra 2007 a vec vrátilo správcovi dane na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vec bola teda vrátená späť do konania, výsledkom ktorého bolo už uvedené rozhodnutie správcu dane.

K skutkovému stavu sťažovateľ ešte uvádza, že daňová kontrola bola ukončená 23. novembra 2007 podľa § 15 ods. 13 v spojitosti s § 15 ods. 10 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Z. z. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“). Správca dane však už ďalej nepostupoval podľa § 44 ods. 6 písm. b) zákona o správe daní a poplatkov, ale na konanie, ktoré nasledovalo potom, ako finančné riaditeľstvo svojím rozhodnutím zo 6. novembra 2012 zrušilo dodatočný platobný výmer

z 26. novembra 2007 a vec vrátilo na ďalšie konanie a rozhodnutie, aplikoval ustanovenia nového daňového poriadku podľa § 165b ods. 1 daňového poriadku.

Sťažovateľ po odcitovaní § 46 ods. 8 a § 68 ods. 1 a 2 daňového poriadku uvádza, že daňový poriadok *„neupravuje postup správcu dane v prípade vrátenia veci na ďalšie konanie po tom, ako už bola daňová kontrola ukončená podľa predchádzajúcej právnej úpravy a správca dane nemá možnosť konať v súlade so zákonom takým spôsobom, ako tomu bolo v tomto prípade. Konanie správcu dane odchyľne od zákona ako je tomu mojom prípade totiž zakladá porušenie práva daňového subjektu.“*. Sťažovateľ s prihliadnutím na § 46 ods. 8 a § 49 ods. 1 daňového poriadku zastáva názor, že správca dane vydal svoje rozhodnutie z 12. apríla 2013 bez toho, aby na to boli splnené podmienky, teda toto rozhodnutie vydal skôr, ako začala plynúť lehota na vydanie rozhodnutia, a dokonca ešte skôr, ako začalo samotné vyrubovacie konanie. Sťažovateľ namieta, že napriek tomu, že správca dane vo výroku svojho rozhodnutia uviedol, že daň vyrubuje podľa § 68 daňového poriadku, sťažovateľovi nedoručil v súlade s § 46 ods. 8 daňového poriadku protokol ani výzvu na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole. Zastáva preto názor, že rozhodnutie správcu dane z 12. apríla 2013, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, je v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ uvedené namietať aj v rámci odvolacieho konania proti rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd sa však podľa sťažovateľa v odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k tejto námietke obmedzil len na to, že sa podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“) v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením krajského súdu.

Sťažovateľ ďalej namieta, že najvyšší súd vo vzťahu k jeho námietke proti všeobecnej tridsaťdňovej lehote na rozhodnutie, ktorú na daný prípad podľa názoru sťažovateľa nesprávne aplikoval krajský súd, mal uviesť, že *„pokiaľ ide o 15 dňovú lehotu na vydanie rozhodnutia podľa § 68 ods. 2 Daňového poriadku, ide o lehotu poriadkovú, ktorá nemá vplyv na plynutie lehôt na vyrubenie dane podľa § 69 Daňového poriadku“*. Sťažovateľ zastáva názor, že ak najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd aplikoval

na daný skutkový stav nesprávne ustanovenie právneho predpisu, mal túto skutočnosť v odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadriť jasne a zrozumiteľne s vysvetlením, prečo na daný prípad aplikuje iné ustanovenie právneho predpisu a od akého okamihu začala táto lehota plynúť, keďže vzhľadom na už popísané skutkové okolnosti vo vzťahu k právnej úprave ide o otázku pre dané súdne konanie podstatnú. Keďže najvyšší súd sa s týmto nevysporiadal, sťažovateľ sa domnieva, že podľa názoru najvyššieho súdu sa mala aplikovať 15-dňová lehota. Sťažovateľ preto považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v tomto smere za nedostatočné a podľa jeho názoru týmto „*postupom bolo porušené... právo na spravodlivý proces v kontexte práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia*“.

Sťažovateľ poukazuje na § 65 daňového poriadku, ktorý upravuje postup v prípadoch, ak správca dane nie je schopný rozhodnúť v lehote upravenej v zákone, pričom v odseku 2 výslovne uvádza, že ak nemožno vzhľadom na mimoriadnu zložitosť prípadu alebo iné závažné okolnosti alebo osobitú povahu prípadu rozhodnúť ani v lehote 60 dní, môže túto lehotu pred jej uplynutím na základe písomného odôvodnenia primerane predĺžiť druhostupňový orgán. Sťažovateľ poukazuje na to, že v jeho prípade bolo rozhodnutie vydané po uplynutí 60 dní, pričom k predĺženiu lehoty nedošlo. Sťažovateľ nebol zo strany správcu dane žiadnym spôsobom upovedomený o tom, že by došlo k predĺženiu tejto lehoty. Sťažovateľ namieta, že ani k tejto jeho námietke sa najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyjadril, a v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Szd I/2012, ktorým „*bolo zrušené rozhodnutie krajského súdu, ktorý vyslovil, že konanie o uložení pokuty začalo v zákonom stanovenej lehote v súlade s § 83 ods. 1 Zákona, keď kontrola bola skončená podpísaním protokolu o výsledku dozoru dňa 26. októbra 2009 a oznámenie o začatí konania o uložení pokuty bolo žalobkyni doručené dňa 4. januára 2010. Pokiaľ nebola dodržaná 60-dňová lehota pre vydanie rozhodnutia, nedodržanie tejto lehoty nemalo vplyv na právnu pozíciu žalobkyne. Správny poriadok nespája s nedodržaním tejto lehoty žiadnu sankciu a vydanie rozhodnutia po 60-dňovej lehote nespôsobuje jeho neplatnosť. Najvyšší súd nepovažoval právny názor krajského súdu za správny a z uvedeného dôvodu rozhodnutie zrušil.*“. Podľa sťažovateľa v jeho prípade ide o riešenie analogickej právnej otázky, ktorá však bola právoplatne vyriešená podstatne odchylným

spôsobom bez toho, aby sa argumentačne najvyšší súd vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami.

Sťažovateľ ďalej namieta, že najvyšší súd nezaujal žiadne stanovisko ani k jeho námietke, že výsluchy svedkov [REDACTED] a [REDACTED] sa uskutočnili 23. apríla 2012 a 19. júna 2012, t. j. ešte predtým, ako finančné riaditeľstvo rozhodnutím zo 6. novembra 2012 zrušilo rozhodnutie Daňového úradu Dolný Kubín z 26. novembra 2007 a vec bola vrátená na ďalšie konanie, pričom o tieto výsluchy oprel svoje rozhodnutie z 12. apríla 2013 aj správca dane. Najvyšší súd sa podľa sťažovateľa aj v tomto prípade s odkazom na § 219 ods. 2 OSP len stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na to, že *„v čase výsluchu obidvoch týchto svedkov bolo predmetné daňové konanie právoplatne skončené, pretože ešte nenadobudol právoplatnosť Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S/29/2008 zo dňa 01. 02. 2012, ktorý sa stal v spojitosti s Rozsudkom NS SR 3 Sžf/19/2012 zo dňa 09. 10. 2012 právoplatný dňa 18. 10. 2012 a vykonateľný dňa 20. 11. 2012, ktorým bolo zrušené rozhodnutie správcu dane“*. Sťažovateľ zastáva názor, že správca dane v rámci daňového konania nevykonal dokazovanie – výsluchy svedkov manželov [REDACTED], nebolo mu umožnené klásť týmto svedkom otázky, ani vyjadriť sa k ich výpovedi. Okrem toho bolo porušené aj jeho právo vyjadriť sa k skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby boli v protokole uvedené jeho vyjadrenia k nim. Napriek tomu, že toto namietal aj v podanom odvolaní, najvyšší súd k tomu nezaujal žiadne stanovisko.

Sťažovateľ tiež namieta, že najvyšší súd sa nezaoberal ani jeho námietkou, že protokol z 11. októbra 2007 bol vydaný skôr, ako bol realizovaný výsluch svedkov [REDACTED] a že *„závery uvedené v protokole č. 657/320/544-39069/07/Zam zo dňa 11.10.2007, ku ktorému prerokovaniu došlo dňa 23. 11. 2007, v časti III. Číselné zhrnutie výsledkov kontroly uvádzajú, že na základe vykonanej kontroly a preukázaných zistení uvedených v časti II. tohto protokolu vydá Daňový úrad Dolný Kubín:*

1. Dodatočný platobný výmer na daň z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2005 na rozdiel dane vo výške Sk 1 084 298,-.

2. *Dodatočný platobný výmer na daň z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2006 na rozdiel dane vo výške Sk 3 424 737,-.*

Podľa sťažovateľa z uvedeného je zrejmé, že „už v rámci protokolu o výsledku zistenia z daňovej kontroly bol pevne stanovený výsledok vyrubovacieho konania, a preto dodatočné vypočutie svedkov manželov [REDAKOVANÉ] po ukončení daňovej kontroly je možné právom považovať zo strany správcu dane za čisto formálny akt bez akéhokoľvek dopadu na odstránenie krajským súdom a najvyšším súdom v predošlom súdnom konaní vytýkaného porušenia práva na spravodlivý proces ako aj na už v daňovej kontrole zistené výsledky“. Takýto postup správcu považuje sťažovateľ za nezákonný. Sťažovateľ zastáva názor, že odstránenie porušenia jeho práv ako daňového subjektu bolo možné v rámci daňovej kontroly, ak však takúto možnosť zákon neupravuje, bolo potrebné daňové konanie zastaviť.

Podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd argumentačne žiadnym spôsobom nevysporiadal s namietaným porušením jeho práv v konaní správcu dane. Zastáva preto názor, že postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené jeho právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia je podľa sťažovateľa „porušením jeho práva na spravodlivé súdne konanie obsiahnutého v základnom práve na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd“. K porušeniu označených práv došlo podľa sťažovateľa aj tým, že aj napriek tomu, že „v danom prípade ide o riešenie analogickej právnej otázky, ktorá bola právoplatne vyriešená podstatne odchylným spôsobom, sa Najvyšší súd SR argumentačne nevyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1/ Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo podľa

čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd boli rozsudkom Najvyššieho súdu SR v konaní č. 3Sžf/55/2014 zo dňa 01. 04. 2015 porušené.

2/ Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR v konaní č. 3 Sžf/55/2014 zo dňa 01. 04. 2015 a vec vracia Najvyššiemu súdu SR, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3/ Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.000,- Eur (slovom dvetisíc eur), ktoré je Najvyšší súd SR povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 355,20 Eur, ktoré je Najvyšší súd SR povinný mu vyplatiť na jeho účet do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom predbežného prerokovania sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu. K porušeniu označených práv podľa sťažovateľa malo dôjsť tým, že najvyšší súd neodôvodnil svoje rozhodnutie tak, aby jasne a zrozumiteľne dávalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, a zároveň aj tým, že najvyšší súd sa podľa sťažovateľa podstatne odchylným spôsobom vysporiadal s vecou, než ako to bolo v jeho predchádzajúcich rozhodnutiach, napriek tomu, že podľa jeho názoru išlo o analogické prípady.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného

súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Pretože napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu bol vydaný v správnom súdnictve, ústavný súd pripomína, že v predmetnej veci bolo potrebné zohľadniť aj špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (napr. IV. ÚS 519/2012, IV. ÚS 214/2011, II. ÚS 111/2010, II. ÚS 127/07). Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu (v spojení s rozsudkom krajského súdu, pozn.).

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 druhej vety OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia po poukázaní na obsah rozsudku krajského súdu a odôvodnenie sťažovateľa konštatoval, že *„prvostupňový súd podrobne a komplexne odôvodnil napadnutý rozsudok a odvolací súd nezistil potrebu vyjadriť to isté odôvodnenie iným spôsobom. Na doplnenie možno poukázať, že žalobca uskutočňoval so svojim tvrdeným dodávateľom [REDAKOVANÉ] hotovostný platobný styk a k sporným faktúram sú pripojené príjmové pokladničné doklady, ktorých pravosť bola spochybnená znaleckým dokazovaním. Výdavok, daňový náklad v danom prípade*

predstavuje zaplatená suma dodávateľovi. V dôsledku neuskutočňovania bezhotovostného platobného styku sa žalobca dostal do dôkaznej núdze. Žalobca mal možnosť uskutočňovať platobný styk prostredníctvom banky, pričom sám si zvolil rizikovejší spôsob preukazovania platieb, ktoré sú daňovými výdavkami.“. Následne najvyšší súd pod odcitovaní § 69 ods. 1, 2 a 3 daňového poriadku a § 246d OSP k veci uviedol, že z obsahu pripojeného spisu krajského súdu sp. zn. 21 S 29/2008 zistil, že konanie „vo veci preskúmania zákonnosti vyrubeneho rozdielu dane z príjmov fyzických osôb žalobcu za rok 2005 prebiehalo od 14.03.2008 (podanie žaloby na Krajskom súde v Žiline) do 18.10.2012 (právoplatnosť rozsudku 3 Sžf/19/2012 Najvyššieho súdu SR v odvolacom konaní).

Lehota na vyrubenie dane správcovi dane neplynula počas súdneho konania v trvaní 4 rokov a 187 dní. Daň z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2005 bola žalobcovi ako daňovému subjektu vyrubená na základe protokolu z daňovej kontroly č. 657/320/544-39069/07/Zam zo dňa 11.10.2007, ktorý bol s daňovým subjektom prerokovaný dňa 23.11.2007. Od 31.12.2007 plynula 5 ročná lehota na vyrubenie dane do 14.03.2008 (2 mesiace 14 dní). Od 14.03.2008 do 18.10.2012 lehota počas súdneho konania spočívala. Plynúť pokračovala od 19.10.2012 do 12.04.2013. Vyrubenie dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2005 vykonané dodatočným platobným výmerom č. 9511401/5/1387049/2013/Zam zo dňa 12.04.2013 bolo v lehote podľa § 69 ods. 1, ods. 2 prvá veta Daňového poriadku a aj v objektívnej 10 ročnej lehote podľa § 69 ods. 2 Daňového poriadku.

Pokiaľ ide o 15 dňovú lehotu na vydanie rozhodnutia podľa § 68 ods. 2 Daňového poriadku, ide o lehotu poriadkovú, ktorá nemá vplyv na plynutie lehôt na vyrubenie dane podľa 69 Daňového poriadku...“.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového,

ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Keďže sťažovateľ k svojej sťažnosti nepriložil rozsudok krajského súdu č. k. 20 S 101/2013-60 z 15. apríla 2014, ktorý bol potvrdený napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd si tento rozsudok vyžiadal z krajského súdu. Ústavný súd následne (napriek tomu, že sťažovateľ sa výslovne v petite sťažnosti nedomáhal vyslovenia porušenia označených práv aj rozsudkom krajského súdu, pozn.) preskúmal vzhľadom na svoju judikatúru (pozri už uvedené, pozn.) aj zákonnosť rozsudku krajského súdu so zameraním sa na sťažovateľom uplatnené námietky v jeho sťažnosti.

Krajský súd žalobu sťažovateľa zamietol a náhradu trov konania mu nepriznal. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd považuje „*napadnuté rozhodnutie ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu za zákonné, zaoberajúce sa všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu a samotné žalobné námietky považuje za nedôvodné*“. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že rozhodnutie správcu dane bolo vydané po lehote ustanovenej v § 68 ods. 2 daňového poriadku, krajský súd uviedol: „... *Daňový poriadok ani zákon č. 511/1992 Zb. explicitne neupravuje lehotu, v ktorej má byť rozhodnutie, ktorým sa končí vyrubovacie konanie, vydané v prípade vrátenia veci na ďalšie konanie po tom, ako už bola daňová kontrola ukončená. K tomu súd uvádza, že zákonnosť všetkých procesných úkonov sa posudzuje podľa tej právnej úpravy, ktorá platila v čase ich vykonania. To znamená, že keďže prvostupňové i druhostupňové správne rozhodnutia boli vydané už za účinnosti § 165b ods. 1, 2 Daňového poriadku, na ich vydanie sa vzťahuje Daňový poriadok, teda i § 65 Daňového poriadku. Ak by lehoty stanovené v tomto ustanovení neboli dodržané, účastník správneho konania sa môže domáhať opatrení proti nečinnosti, avšak nedodržanie týchto lehôt samo o sebe nemá za následok nezákonnosť takto vydaných rozhodnutí v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p, na rozdiel napríklad od nedodržania lehoty na daňovú kontrolu, kde sa výkonom daňovej kontroly konkrétne zasahuje do práv daňového subjektu, resp. sa mu stanovujú nové povinnosti. Preto ak aj prvostupňové správne rozhodnutie nebolo vydané*

v rámci všeobecnej tridsaťdňovej lehoty na jeho vydanie v zmysle § 65 Daňového poriadku, uvedené nespôsobuje jeho nezákonnosť.“

Krajský súd sa tiež vyjadroval aj k ostatným námietkam sťažovateľa, pričom uvádza: „Čo sa týka námietky, že pochybenie vytykané rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S/29/2008-167 bolo uskutočnené v priebehu daňovej kontroly a preto je ho potrebné odstrániť v rámci daňovej kontroly, a nie v rámci vyrubovacieho konania, súd uvádza nasledovné. Vyrubovacie konanie prebiehalo v čase, keď bol účinný § 165 ods. 2 Daňového poriadku, a to aj jeho znenie pred bodkočiarkou (ktoré sa nepoužije až od 30.12.2012), preto sa aj na dokazovanie v rámci vyrubovacieho konania aplikoval zákon č. 511/1992 Zb. V rámci tohto zákona vykonávanie dôkazov (§ 29 cit. zákona) nie je obmedzené len na daňovú kontrolu. Zákon č. 511/1992 Zb. (ani Daňový poriadok) nevyklučuje možnosť vykonať výsluch svedkov alebo iný dôkaz aj vo vyrubovacom konaní, najmä ak daňová kontrola už bola ukončená a nebola nariadená opakovaná daňová kontrola. Aj vo vyrubovacom konaní má daňový subjekt právo zúčastniť sa výsluchu svedka, obdobne ako podľa § 15 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. počas daňovej kontroly, a to v zmysle základných zásad stanovených v zákone č. 511/1992 Zb. v § 2, najmä v odseku 2 cit. ustanovenia. Nie je teda dôvodná námietka, že len v rámci daňovej kontroly môže byť vykonané dokazovanie a daňový subjekt len v rámci nej môže uplatniť svoje procesné práva (navrhovanie dôkazov, vyjadrovanie sa ku skutočnostiam zistených pri daňovej kontrole atď.). Aj v rámci vykonávania dôkazov vo vyrubovacom konaní tieto procesné práva žalobcovi prináležia, o čom svedčí i tá skutočnosť, že v konkrétnej veci boli vykonané výsluchy kardinálnych svedkov - [REDACTED] a [REDACTED], vo vzťahu ku ktorým boli žalobcovi zabezpečené všetky procesné práva tak, ako by ich mal, ak by došlo k výsluchu v štádiu daňovej kontroly. Tieto svoje práva žalobca aj využil a buď sám alebo prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne kládol svedkom otázky, vyjadroval sa k ich svedeckým výpovediam. Tento právny názor žalobcu nevyplýva zo žiadneho ustanovenia, či už zákona č. 511/1992 Zb. alebo Daňového poriadku a je v priamom rozpore so zisteným skutkovým stavom, keď naopak žalobca mal všetky procesné práva vo vyrubovacom konaní zachované.

Čo sa týka námietky, že protokol z 11.10.2007 bol vydaný skôr, ako výsluch svedkov [REDACTED] bol zrealizovaný, preto je ich výsluch len formálny akt a žalobca nemá možnosť ovplyvniť protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly, súd uvádza: Samotný protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly nie je nič iného než súborom poznatkov, ktoré vyplývajú z daňovej kontroly, to znamená, že je podkladom pre prípadné vydanie rozhodnutia v daňovom konaní, ktorý sám o sebe nie je rozhodnutím. Ak po jeho vydaní bolo vykonané ďalšie dokazovanie, v praxi to znamená, že spravidla správca dane vydá úradný záznam, v ktorom zhrnie výsledky doplneného dokazovania vo veci. Preto aj konštatovanie správcu dane v časti III. predmetného protokolu, že bude vydané rozhodnutie na rozdiel dane vo výške 1.084.298,- Sk, má len informatívny charakter. Týmto protokolom nebol žalobcovi uvedený rozdiel dane vyrubenej a nebola ani uložená povinnosť vyčíslený rozdiel uhradiť. Po vykonaní ďalšieho dokazovania, a to jeho vyhodnotení bol vydaný úradný záznam z 12.12.2012 z priebehu vyrubovacieho konania, ktorý rovnako ako protokol mal len informatívny charakter...“

Z už citovaného vyplýva, že najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, a pretože už nepotreboval dopĺňať jeho závery, nevyjadril sa k námietkam sťažovateľa takým spôsobom, ako to sťažovateľ očakával. Uvedené však neznamená, že rozsudok najvyššieho súdu automaticky zakladá porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

Podľa § 250ja ods. 3 OSP ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie. Inak o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až § 221 tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Z uvedeného vyplýva, že Občiansky súdny poriadok účinný do 30. júna 2016 umožňoval odvolaciemu súdu, aby v prípade ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, nemusí už v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádzať (kopírovať, pozn.) všetky dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, ale môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého prvostupňového rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Uvedené však neznamená, že odvolací súd opomenie ústavné limity, ktoré každý súd musí dodržiavať pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí.

Aj podľa judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06).

Podľa judikatúry ústavného súdu je v zásade postačujúce, ak odvolací súd odkáže v odôvodnení svojho rozhodnutia na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, pokiaľ sa s ním úplne stotožňuje a pokiaľ súčasne dáva odpovede aj na podstatné argumenty sťažovateľa uvedené v jeho odvolaní, ako aj vtedy, ak sa odvolací súd sám vysporiada v odôvodnení svojho rozhodnutia s argumentmi uvedenými v odvolaní, pokiaľ sa s týmito argumentmi prednesenými v konaní pred ním nevysporiadal už súd prvého stupňa (m. m. II. ÚS 155/2013, II. ÚS 329/2016).

V tomto konkrétnom prípade podľa názoru ústavného súdu je odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu síce stručné, no z ústavnoprávneho hľadiska udržateľné, keďže najvyšší súd potvrdil správnosť záverov krajského súdu a zároveň vzhľadom na obsah odvolania sťažovateľa premietnutý do odôvodnenia svojho rozsudku sa vyjadril k meritu veci a podstate sťažovateľových námietok. Na druhej strane z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa v dostatočnej miere zaoberal jednotlivými námietkami sťažovateľa uvedenými v odvolaní (vrátane tých, ktoré sťažovateľ namietal aj v sťažnosti pred ústavným súdom, pozn.), tieto primeraným spôsobom vyhodnotil a svoje závery riadne odôvodnil. Vzhľadom na už spomínaný ustálený právny názor ústavného súdu, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, a preto je potrebné ich aj komplexne posudzovať, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku krajského súdu spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia, pretože jasne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutí vo veci sťažovateľa.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013).

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že najvyšší súd pri riešení analogickej právnej otázky, ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odchylným spôsobom ako vo veci sťažovateľa, sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku argumentačne nevyrovnal so svojimi skoršími súdnymi rozhodnutiami, čím podľa jeho názoru nekonal v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy, čím porušil základné právo sťažovateľa ako účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd uvádza, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci

sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, usmerňovať vývoj judikatúry všeobecných súdov z hľadiska správnosti výkladu a uplatňovania zákonov (za podmienky rešpektovania jeho ústavnej konformity) alebo zjednocovať judikatúru všeobecných súdov (čo je kompetenciou práve najvyššieho súdu, pozri napr. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd sťažnosť odmietnuť, je jej zjavná neopodstatnenosť. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd preto dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie

konanie možnosť vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Sťažovateľ namieta, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti v zhode s Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) považuje za potrebné poukázať na to, že označený článok dohovoru nie je aplikovateľný vo veci sťažovateľa.

Článok 6 ods. 1 dohovoru garantuje spravodlivý proces pri rozhodovaní súdu o „občianskych právach a záväzkoch“ alebo o oprávnenosti „akéhokoľvek trestného obvinenia“. Podľa judikatúry ESLP pojem občianske práva a záväzky treba vykladať autonómne, pričom sem nepatria len občianske, obchodné, rodinné či pracovné práva a záväzky. Pod tento pojem možno zahrnúť aj rozhodovanie súdov o niektorých právach vyplývajúcich z verejného práva. Európsky súd pre ľudské práva nevyklučuje, že aj konania kvalifikované vnútroštátnym právom ako súčasť verejného práva môžu spadať do poľa pôsobnosti čl. 6 dohovoru v jeho občianskoprávnej časti, ak je ich výsledok rozhodujúci pre práva a povinnosti súkromného charakteru. Podľa názoru ESLP však daňové záležitosti patria do tvrdého jadra výsad verejnej moci a verejný charakter vzťahu medzi daňovým subjektom a správcom dane prevláda. Napokon ESLP dospel k záveru, že daňové spory sa vymykajú z oblasti občianskych práv a záväzkov, a teda nespádajú do pôsobnosti čl. 6

dohovoru, a to napriek finančným dôsledkom na situáciu daňových subjektov (Ferrazzini proti Taliansku, rozsudok ESĽP z 12. 7. 2001).

Ústavný súd v nadväznosti na právne názory ESĽP uvádza, že daňové právo je jedným zo základných odvetví verejného práva a dane predstavujú prejav výsady štátu požadovať od povinných subjektov ich platenie s cieľom získať zdroje na svoju existenciu a plnenie svojich úloh a funkcií. Aj preto rozhodovanie o daňových právach nemožno subsumovať pod rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch. Daňové veci v niektorých prípadoch možno, vychádzajúc zo znenia dohovoru, podradiť pod pojem trestné obvinenie, kde je daná aplikovateľnosť dohovoru, to však len vtedy, ak ide o ukladanie daňových sankcií (napríklad pokút alebo v minulosti zvýšenia dane). Keďže však všeobecné súdy na základe žaloby sťažovateľa preskúmavali zákonnosť rozhodnutí finančného riaditeľstva, ktorými bol potvrdený dodatočný platobný výmer daňového úradu, ktorým bol vyrubený sťažovateľovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb (a nie daňová sankcia), ústavný súd dospel k záveru, že čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je v tomto prípade *ratione materiae* aplikovateľný (m. m. I. ÚS 241/07, II. ÚS 535/2016).

Na základe uvedeného ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže nezistil možnosť porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite jeho sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2016